

சுவையான கதைகள்

ரகசிய கதைகள்

INTERESTING STORIES

சிறுவர் கதைகள்

ச. அருளானந்தம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aqvanaham.org

சுவையான கதைகள்

சிறுவர் கதைகள்

(Interesting Stories)

கலாபூஷணம் கேணிப்பித்தன்

ச. அருளானந்தம்

B.A.M.Lit.D.A.PhD.SLEAS

சுசர

சுசர வெளியீட்டகம்

இல 180.43 பீப்லஸ்பார்க் கொழும்பு-11

தொ.பே - 0112 430721 தொ.ந - 0112 334597

சுவையான கதைகள்

© வ/ப சசர வெளியீட்டகம்

முதலாம் பதிப்பு 2011

தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபை

சுவையான கதைகள்

ச.அருளானந்தம்

வ/ப சசர வெளியீட்டகம்

ப.32 மி.மீ 210 x மி.மீ 297

ISBN 978 - 955 - 676 - 138 - 2

விலை ரூ-

கல்வி ஆலோசனை மற்றும் மேற்பார்வை

சரத் சந்திர ஜயவர்தன

B. A. (இலங்கை) MSc களனி

கணணி தட்டச்சு

பிரசாத் அமரசிங்ஹ

பதிப்பு வெளியீடு விநியோகம்

சசர வெளியீட்டகம்

இல 180.43 பீபல்ஸ்பார்க் கொழும்பு-11

சசர

தொ.பே - 0112 430721 தொ.ந - 0112 334597

முன்னுரை

ஆதிகாலந்தொட்டுக் கதை சொல்வதிலும், கேட்பதிலும் ஆர்வம் யாவருக்கும் விருப்பமானதொன்று. மனதில் சந்தோசத்தை ஏற்படுத்தி நிம்மதியை தருவது. கதை கூறும்போது சொல் பவருக்கும், கேட்பவருக்கும் கற்பனா சக்தி விரிவடைகிறது. பலவகையான கதைகள் உள்ளன. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வகைக் கதை பிடிக்கும். பொழுது போக்குக்காகக் கதை சொல்லுகின்ற பழக்கம் ஏற்பட்டது.

நமது சடங்கு முறைகளிலும் கதை முக்கிய இடத்தை வகிப்பதைக் காணலாம். மனம் அவலத்துக்குள்ளாகி, நிம்மதியற்றுத் தவிக்கும் போது, மனதில் அமைதியைக் கதைகள் ஏற்படுத்த வல்லன.

பொதுவாகச் சிறுவர்களுக்கு உணவு ஊட்டும்போதும், உறங்கவைக்கும் போதும் கதைகள் சொல்லுவது வழக்கம். ஆதிகால மனிதர்கள் மரங்களின் கீழும், குகைகளிலும் வாழ்ந்தார்கள். ஓய்வான இரவுப் பொழுதைக் கழிப்பதற்காகக் கதைகள் கூறப்பட்டன. அதேபோல் வியாபாரிகள் கூட்டங்கூட்டமாகச் சேர்ந்து தூரதேசங்களுக்குச் செல்வார்கள். வழிகளில் கள்ளர் பயம் அதிகம். விழித்திருப்பதற்காகக் கதைகள் கூறுவார்கள். இவ்வாறுதான் ஆரேபியக் கதைகள் உருவாகியதாகக் கூறுவார்கள்.

பொதுவாகப் பாட்டிமார்கள் தமது பேரப்பிள்ளைகளுக்குக் கதைகளைக் கூறுவார்கள். இப்போது அந்த வாழ்க்கைமுறை மாறிவருகிறது. சிறப்பாகக் கல்வி கற்கும் சிறுவர்களின் சிந்தனையை வளர்ப்பதற்கு அவர்களை வாசிக்கத் தூண்டவேண்டும். வாசிப்பது நல்ல பழக்கமாகும். வாசிப்பதால் நாம் நமது அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்கிறோம். நம்மைக் கற்பனையில் ஆழ்த்தி மகிழவைப்பதும், சில சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்குச் சிந்திக்கவும் வைக்கிறது.

நல்ல புத்தகங்கள் நமக்கு நல்ல நண்பர்களாக இருக்கும். வாசிக்கப் பழகியவர்களுக்குத் தனிமை என்பது இல்லை. நம்மைச்சுற்றி நண்பர்கள் இருப்பதை உணரலாம். வாசிப்பதுடன் எழுதவும் பழகிக் கொள்ளவேண்டும். எழுது. ஏனென்றால் எழுதும்போது நீ சிந்திக்கின்றாய் என்று அறிஞர்கள் கூறியுள்ளார்கள். அது உண்மையே. சிறுவர்கள் இளமையிலேயே வாசிப்பதில் கவனம் செலுத்திக் கொண்டால் கற்பது மிக இலகுவாக இருக்கும். வாசித்தவற்றைச் சற்றுச் சிந்திக்கவும் வேண்டும். சிந்தனை புதுப்புதுக் கற்பனைகளைத் தரும். அவற்றை எழுதி, வாசித்தால் நமது திறமையை நாமே கண்டு கொள்ளலாம்.

சிறுவர்களுக்காக எழுதுவது சந்தோசமானது. அதனால் நான் இவ்வகை நூல்களை எழுதுகிறேன். வாசித்துப் பாருங்கள். சிந்தியுங்கள். நீங்களும் எழுதுங்கள். உலகம் உங்களைப் போற்றும். இந்நூல் உருவாகப் பின்னணியில் இருந்த அனைவருக்கும் மனமார்ந்த நன்றி.

கேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம்

நூலின் பெயர் : சுவையான கதைகள்

வகை : சிறுவர் கதைகள்

ஆசிரியர் : ச.அருளானந்தம் (கேணிப்பித்தம்)

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

முதற்பதிப்பு : 2011

பொருளடக்கம்

1. அக்காவும் தங்கையும்
2. இயற்கையின் நியதி
3. உங்களால் முடியும்
4. இனியும் ஏமாற்றமுடியாது
5. இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுதான் தவமாகும்

I. அக்காவும் தங்கையும்

முன்னொரு காலத்தில் இரண்டு சகோதரிகள் வாழ்ந்தார்கள். ஒரு பாத்தியில் இரண்டு அவரைக் கொடிகள் போல் வளர்ந்தார்கள். அக்கா சிங்காரி தீயகுணங்களை உடையவள். இளையவள் சுந்தரி மிக நல்லவள். அவர்களது தந்தைக்கு வேலையில்லை. அதனால் சகோதரிகள் உழைப்பதற்குப் புறப்படத் திட்டமிட்டார்கள்.

இளையவள் சுந்தரி "நான் முதலில் செல்கிறேன். என்னால் என்ன செய்யமுடியும் என்று பார்க்கிறேன். பின்னர் அக்கா சிங்காரி போகட்டும்." என்றாள்.

சுந்தரி தனது உடமைகளை மூட்டை கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டாள். தனது கிராமத்தில் இருந்து தூரத்தில் உள்ள நகரத்துக்கு நடக்கலானாள். அவளது காலில் முள் தைத்தது. அதனை எடுத்து விட்டு நடந்தாள். நொண்டிக் கொண்டு

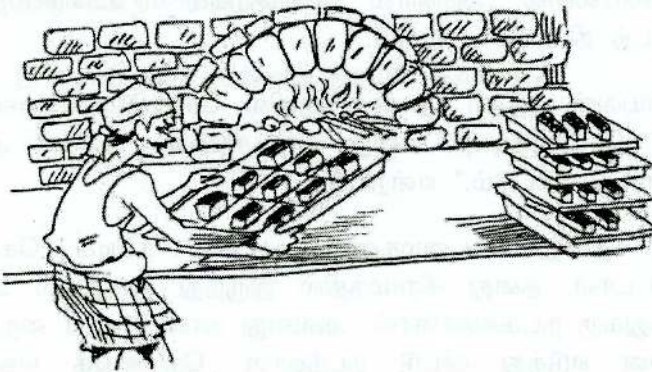
நடந்தாள். கால்கள் வலித்தன. வேலைக்காக நகர்புறங்களில் அலைந்தாள். வீதிகளைச் சுற்றி வந்தாள். யாருமே அவளைக் கணக்கெடுக்க வில்லை. நெடுந்தாரம் நடக்கலானாள்.

களைத்துப் போய் ஒரு வழியால் நடந்தாள். ஒரு போறணை தெரிந்தது. அதன் சூளையை அண்மித்து நடந்தாள். அச்சூளையில் ரொட்டித்துண்டுகள் வெந்து கொண்டிருந்தன. அவளைக் கண்டதும் ரொட்டித் துண்டுகளைச் செய்பவர்கள் ஒருமித்துச் சத்தமிட்டனர்.

“ஏய்! சின்னப் பெண்ணே! சின்னப் பெண்ணே!
கொஞ்சம் நில்லு.

சின்ன ரொட்டித் துண்டு வேகுது எட்டிப்பாரு
இன்னும் ரொட்டி வெந்துபோனால் என்னவாவது?
எரிந்து கரியாய் மாறிவிடும் உதவி செய்வாய்
ஏழுவருசம் தொடர்ந்து ரொட்டி இப்படித்தான்
இந்தச் சூளை தன்னில் வெந்து கரியுமாகுது
இறக்கிவிட யாரும் இல்லை. வந்து **பாரம்மா**

நொந்து வேகுறோம் நொந்து வேகுறோம்
உதவி செய்வாயா? என்றும் நன்றி கூறிடுவோம்
உதவி செய்வாயா?” என்று ரொட்டித் துண்டுகளைச்
செய்பவர்கள் சத்தமிட்டார்கள்.

சின்னப்பெண்ணின் இரக்க குணம் அவளை நிற்கவைத்தது. தனது உடமைகளைக் கீழே வைத்தாள். சூளையில் வெந்த ரொட்டிகளை இறக்குவதற்கு உதவினாள்.

“உங்களுக்கு இப்போது நலமாகவும், வசதியாகவும் இருக்கும். நான் வருகிறேன்”.

கூறி இறக்கிவிட்டுத் தனது உடைமைகளை எடுத்தாள். நடந்து சென்றாள்.

தூரத்தில் ஒரு பசு நின்றது.

“ ஹேய்.. ஹேய்.. சின்னப் பெண்ணே!

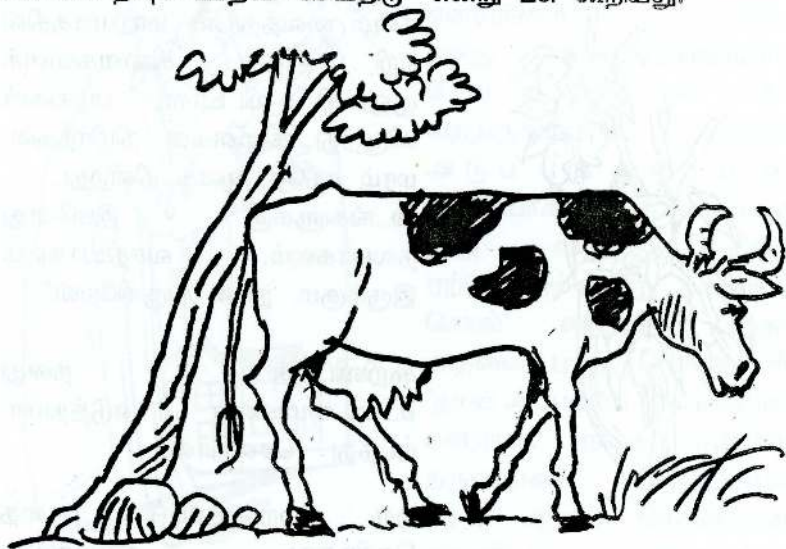
ஹேய்.. சின்னப் பெண்ணே! கொஞ்சம் நில்லு.

தயவு செய்து எனது பாலைக் கறந்து விடு”.

ஏழு வருசமாய் காத்திருக்கிறேன். எவருமே இல்லை.

எனது பாலைக் கறப்பதற்கு யாருமே இல்லை

தயவு செய்து எனது பாலைக் கறந்து விடு. எனது துயரைப் போக்க நீயும் உதவி செய்திடு” என்று பசு கூறியது.

இரக்கம் கொண்ட சின்னப் பெண் தனது உடமைகளைக் கீழே வைத்தாள். பாலைக்கறந்தாள். “உங்களுக்கு இப்போது நலமாகவும், வசதியாகவும் இருக்கும். நான் வருகிறேன்”. கூறிவிட்டுத் தனது உடைமைகளை எடுத்தாள். நடந்து சென்றாள்.

சற்றுத் தூரத்தில் வழியில் மாமரம் நின்றது. அதன் கிளைகள் நிறைந்து பழங்கள் தெரிந்தன. அவை வளைந்து முறியும் நிலையில் இருந்தன.

“ ஏய்! ஏய்! சின்னப் பெண்ணே!

சின்னப் பெண்ணே! கொஞ்சம் நில்லு.

தயவு செய்து எனது கிளைகளைக் குலுக்கி விடு.

ஏழு வருசமாய் காத்திருக்கிறேன் எவருமே இல்லை.

எனது கிளையைக் குலுக்கிவிட. யாருமே இல்லை.

தயவு செய்து எனது கிளையைக் குலுக்கி விடு. எனது துயரைச் கொஞ்சம் போக்கி விடு” என்று மாமரம் கூறியது.

இரக்கம் கொண்ட சின்னப்

பெண் தனது உடமைகளைக்

கீழே வைத்தாள். மா மரத்தில்

ஏறி அதன் கிளைகளைக்

குலுக்கி விட்டாள். பழங்கள்

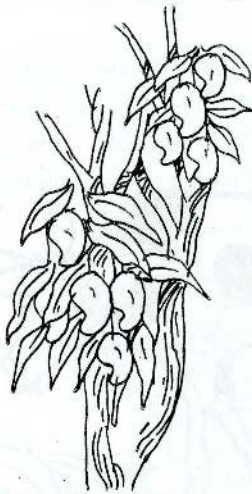
விழுந்து கிளைகள் நிமிர்ந்தன.

மரம் சந்தோசமாக நின்றது.

“உங்களுக்கு இப்போது

நலமாகவும், வசதியாகவும்

இருக்கும். நான் வருகிறேன்”.

கூறிவிட்டுத் தனது

உடைமைகளை எடுத்தாள்.

நடந்து சென்றாள்.

ஒரு ஒற்றையடிப் பாதை

தெரிந்தது. அவ்வழியே

நடந்தாள். அவ்வழியில் ஒரு வீடு தெரிந்தது. அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரி பேச்சிமுத்து. அவள் இரக்கமில்லாதவள். மந்திர தந்திர வேலைகளில் கெட்டிக்காரி. அவளுக்கு வேலை செய்வதற்கு ஒரு வேலையாள் தேவைப்பட்டது. நல்ல சம்பளம் தருவதாகப் பேசிக் கொண்டாள். சின்னப் பெண் சுந்தரி அவளிடம் சென்றாள்.

“எனக்கு ஒரு வேலைவேண்டும். தயவு செய்து ஒரு வேலை தருவீர்களா?.” என்றாள். பேச்சிமுத்து சுந்தரியை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். அவளுக்குப் பிடித்து விட்டது. “வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கவேண்டும். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் செய்யக் கூடாது” என்றாள்.

எதைச் செய்யக் கூடாது? சுந்தரி கேட்டாள். வீட்டின் பக்கத்தில் உயரமான மரம் நின்றது. அந்த மரத்தைப் பார்த்துப் பேச்சிமுத்து கூறினாள்.

“என்னுடைய மரமே!
எனதருமை மரமே!
எனது சுட்டித்தனமுள்ள
வேலைக்காரி
வந்திருக்கிறாள். அவள்
அடுப்பங்கரையின்
புகைபோக்கியைத் தொட்டால்
அது விழுந்து தீங்கு
ஏற்படுத்தும் என்று அவளிடம்
சொல்” என்றாள். சுந்தரி
அதனைப் புரிந்து கொண்டாள்.
“நான் அப்படியே செய்கிறேன்”
என்றாள். நல்ல சம்பளம்
தருவதாகக் கூறினாள்.
சுந்தரி ஏற்றுக் கொண்டாள்.
அவளிடம் வேலைக்கு
அமர்ந்து கொண்டாள்.

அதிகாலை தொடக்கம் நடுச்சாமம் வரை வேலை செய்தாள். அவளது நோக்கம் தனது வீட்டின் வறுமையைப் போக்குதலே. வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்திருத்தல் அவளது கடமையாயிற்று. ஆனால் புகைபோக்கியைத் துடைப்பதில்லை. அப்பக்கமே போவதில்லை. நாட்கள் கழிந்தன. சுந்தரி பம்பரமாகச் சுழன்று வேலைகளை முடித்துவந்தாள். ஆனால் இதுவரை சம்பளம் கொடுபடவில்லை.

சுந்தரிக்கு ஏமாற்றமாகப் போனது. அவளுக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. வீட்டுக்குப் போகும் எண்ணம் மேலோங்கியது. பணமில்லாது வீட்டுக்குப் போவதெப்படி? இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள் பொறுத்திருக்க மனதைத் திடப்படுத்தினாள். அது போல் பொறுமையாக இருந்தாள்.

பேச்சிமுத்துவிடம் தும்புத்தடி வடிவில் ஒரு மந்திர வாகனம் இருந்தது. அந்த வாகனத்தில் அவள் மட்டுந்தான் செல்வாள். ஒருநாள் பேச்சிமுத்து வீட்டில் இல்லை. அவள் தனது தும்புத்தடி வடிவிலுள்ள மந்திர வாகனத்தில் ஏறிச் சவாரி போய்விட்டாள். சுந்தரிக்குப் பொழுது போகவில்லை. வீட்டைச் சுத்தம் செய்தாள். புகைபோக்கியையும் துப்பரவு செய்தாலென்ன? யோசித்தாள்.

சுந்தரி புகைபோக்கியை உற்றுப் பார்த்தாள். ஏன் இதனைச் சுத்தப்படுத்தக் கூடாது என்றாள். அதனுள் என்ன இருக்கிறது என்று பார்க்க நினைத்தாள். அதனை நன்றாக உற்றுப் பார்த்தாள். இருளடைந்திருந்தது. துடைப்பத்தை எடுத்துப் புகைபோக்கியினுள் விட்டாள். துடைப்பத்தாள் தூசு தட்டினாள். அதனுள் இருந்து பொத்தென்று ஒரு பொதி அவள் மடியில் விழுந்தது. அவள் அதிசயித்துப் போனாள்.

“புகைபோக்கி விழுந்து துயரம் ஏற்படும் என்றாளே. இதற்குள் அப்படி என்ன இருக்கும். அதனையும் பார்ப்போமே.” அவளுக்கு முரட்டுத்தேரியம் வந்தது.

விழுந்த பொதியை அவிழ்த்துப் பார்த்தாள். அத்தனையும் பணக்கற்றைகள். அவளுக்கு ஆச்சரியம். “இவ்வளவையும் வைத்துக் கொண்டு எனக்குச் சம்பளம் தரமறுத்தாளே. இவளுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வேணும்” என்று நினைத்தாள். “நல்லவேளை வீட்டுக்காரி இல்லை. இதுதான் நல்ல தருணம்”. என நினைத்தாள். வீட்டுக்குப் புறப்படலானாள். பொதியையும் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். யாரையும் காணவில்லை. வேறு வழியால் ஓடினாள்.

சற்று நேரத்தால் பேச்சிழுத்து வீடு திரும்பினாள். வீட்டுக்கு வந்து சுந்தரியை அழைத்தாள். சுந்தரியைக் காணவில்லை. அகைளில் தேடினாள். எங்கும் சுந்தரியைக் காணவில்லை. புகைபோக்கியை பார்த்தாள். பொதியைக் காணவில்லை. அவளுக்குப் புரிந்து விட்டது. அவளுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. தனது மந்திரக்கோலான தும்புத்தடி வாகனத்தில் ஏறித் தேடிப்பறப்பட்டு விட்டாள். சுந்தரி அவளது வருகையைப் புரிந்து கொண்டாள். தான் உதவி செய்த மா மரம் நின்றது. அதனருகில் சென்றாள்

“மா மரமே! மா மரமே

என்னைத் துரத்தும் மாயக்காரி

என் பின்னால் வருகிறாள்.

என்னைப் பிடித்தால் எலும்பை உடைத்து

அடுப்பில் சூப்பாய் வைப்பாள்.

மண்ணுள் என்னை புதைத்து விடுவாள்

என்னைக் காத்து மறைத்துக் கொள்ளு

என்றும் உனக்கு நன்றிசெய்வேன்”

மா மரத்தை வேண்டிக் கொண்டாள்.

“உனக்கு உதவும் கடமை எனக்கு

உனது உதவி பெருமைக்குரியது.

அதனால் அது உலகில் பெரியது

ஓடிவந்து கொப்பில் மறை”
மா மரம் அவசரப்படுத்தியது. அவளை இலைகளால் மறைத்துக் கொண்டது.

மாயக்காரி பேச்சிமுத்து தும்புத்தடி வாகனத்தில் பறந்து வந்தாள்.

“ மா மரமே! மா மரமே!
என் அன்புக்குரிய மா மரமே!
எனது பணத்தை எடுத்துக் கொண்ட
சின்னச் சிறுக்கி வந்தாளா சொல்”

என்று கேட்டாள். மா மரம் மறுதலித்தது.
“அன்புத் தாயே! அன்புத் தாயே!
ஏழு வருசமாய் இதிலே நிற்கிறேன்
எதையும் நான் கண்டதில்லை
எவரையும் நான் பார்த்ததில்லை”
மா மரம் பதில் சொன்னது. பேச்சிமுத்து ஆத்திரத்தில் இருந்தாள். தும்புத்தடி வாகனத்தை வேறு பக்கம் திருப்பினாள். பறந்து போனாள். சுந்தரி மெதுவாக மா மரத்தை விட்டு வெளியில் வந்தாள். மா மரத்துக்கு நன்றி சொன்னாள். விரைந்து வீடுநோக்கி நடந்தாள்.

பேச்சிமுத்து சுற்றிச் சுற்றித் தேடித் திரிந்தாள். சுந்தரி அதனைப் புரிந்து கொண்டாள். பசு தூரத்தில் நிற்பதைக் கண்டாள். அதே நேரம் பேச்சிமுத்து பறந்து வருவதையும் அறிந்தாள். பசுவிடம் ஓடினாள். பசுவும் புரிந்து கொண்டது.

“அன்புப் பசுவே அன்புப் பசுவே!
என்னைத் துரத்தும் மாயக்காரி
என்னைப் பிடிக்க பின்னால் வருகிறாள்.
என்னைப் பிடித்தால் எலும்பை உடைத்து
அடுப்பில் சூப்பாய் வைத்துக் குடிப்பாள்
மண்ணுள் என்னை புதைத்து விடுவாள்
என்னைக் காத்து மறைத்துக் கொள்ளு
என்றும் உனக்கு நன்றிசெய்வேன்”
என்று சுந்தரி பசுவை வேண்டிக்கொண்டாள்.

“உனக்கு உதவும் கடமை எனக்கு
உனது உதவி பெருமைக்குரியது.
அதனால் அது உலகில் பெரியது
ஓடிவந்து இதற்குள் மறைந்து கொள்”
என்று வைக்கோல் போருக்குள் புகுந்து ஒளியுமாறு கூறியது.

சுந்தரியும் ஒளிந்து கொண்டாள்.

பேச்சிமுத்து களைத்து விழுந்து பசுவிடம் வந்தாள்.

“பாலைப் பொழியும் அன்பின் பசுவே
எனது பணத்தை எடுத்துக் கொண்ட
சின்னச் சிறுக்கி இவ்வழியாக
வந்ததைக் கண்டாயா? சொல்”
என்று கேட்டாள். பசு பேச்சிமுத்தைப் பார்த்தது.

“அன்புத் தாயே! அன்புத் தாயே!
ஏழு வருசமாய் இதிலே கிடக்கிறேன்
எதையும் நான் கண்டதே இல்லை
வரையும் நான் பார்த்ததும் இல்லை”
பசு பண்பாகப் பதில் சொன்னது. பேச்சிமுத்துவுக்குக் கோபம்
பொத்துக் கொண்டு வந்தது. தும்புத்தடி வாகனத்தை வேறு
பக்கம் திருப்பினாள். அப் பக்கம் நோக்கிப் பறந்து போனாள்.
சுந்தரி மெதுவாக வைக்கோல் போரை விட்டு வெளிவந்தாள்.
பசுவுக்கு நன்றி சொன்னாள். விரைந்து வீடுநோக்கி நடந்தாள்.
பேச்சிமுத்து விடுவதாக இல்லை. சுற்றிச் சுழன்று வந்தாள்.
உன்னை விடமாட்டேன். பிடித்தே தீருவேன். சபதமெடுத்துத்
திரிந்தாள். சுந்தரி ஓட்டமும் நடையுமாக நடந்தாள். எப்படியும்
பேச்சுமுத்து வருவாள் என்பதை உணர்ந்தாள். வழியைப்
பார்த்தவாறு ஓடினாள். பேச்சுமுத்து வருவதை உணர்ந்து
கொண்டாள்.

தான் வந்த வழியில் சூளை இருந்ததை நினைந்து கொண்டாள்.
வேகமான ஓடினாள். தூரத்தில் சூளை தெரிந்தது. அதனை
அண்மித்தாள். அப்போது பேச்சிமுத்து கோபத்தோடு வருவதை
அறிந்தாள். சூளையை உற்று நோக்கினாள்.

“ரொட்டியை வெதுப்பும் சூளையே
என்னைத் தூரத்தும் மாயக்காரி
என்னைப் பிடிக்க பின்னால் வருகிறாள்.
என்னைப் பிடித்தால் எலும்பை உடைத்து
அடுப்பில் சூப்பாய் வைத்துக் குடிப்பாள்
மண்ணுள் என்னை புதைத்து விடுவாள்
என்னைக் காத்து மறைத்துக் கொள்ளு
என்றும் உனக்கு நன்றிசெய்வேன்”

என்று சுந்தரி சூளையை வேண்டிக்கொண்டாள்.

“ஐயையோ என்ன செய்வேன்.
சூளை நிறைய ரொட்டித் துண்டு
சுருண்டு கொள்ள இடமும் இல்லை.
போரணைக் காரர் அங்கே நிற்கிறார்

அவரிடம் கேளு அவர் பதில் சொல்வார்” என்று போறணை சொன்னது. சுந்தரி போறணைக் காரரிடம் முறையிட்டாள்.

“ஒருமுறை எனது ரொட்டித் துண்டுகளைக் கருகவிடாது காப்பாற்றினாய் அல்லவா? அதற்குப் பிரதியுபகாரம் செய்வேன். உதவி கட்டாயம் செய்வது கடமை. வெதுப்பகம் உள்ளே அறையொன்று இருக்குது அங்கே யாரும் போகவே மாட்டார். ஓடி நீயும் ஒளித்திருப்பாயே” அவர் வழியைக் காட்டினார். சுந்தரி ஒளித்துக் கொண்டாள். பேச்சிமுத்து விரைந்து கோபத்தோடு வந்தாள். “ஓ..ஓ மனிதா... அன்பான மனிதா .. என்னிடம் இருந்த எல்லாப் பணத்தையும் எடுத்துப் பையில் பதுக்கிக் கொண்டு சின்னச் சிறுக்கி இந்த வழியால் எனக்கு முன்னே வந்தாளா சொல்” என்று கேட்டு நின்றாள்.

“போறணை உள்ளே போய் பார்” என்றான். பேச்சிமுத்து புகுந்து தேடினாள். சட்டென போறணைக் கதவை மூடினான். பேச்சிமுத்து வெந்து போனாள். கையில் ரொட்டித் துண்டொடு வெந்தாள். வெப்பம் தாங்காது சத்தமிட்டு வெளியே வந்தாள். விரைந்து வீடு சென்றாள். வெந்த புண்ணுக்கு மருந்து தடவினாள்.

சுந்தரி வெளியில் வந்தாள். போறணைக் காரருக்கு நன்றி கூறினாள். மெல்ல நடந்து வீட்டையடைந்தாள். வீட்டில் அனைவரும் சுந்தரியை அன்பாய் வரவேற்றனர். அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினர். தான் கொண்டு வந்த பணத்தினை தாய் தந்தையிடம் ஒப்புவித்தாள். அவர்கள் சந்தோசப் பட்டார்கள். ஆனால் மூத்தவள் சிங்காரி பொறாமை கொண்டாள். “நானும் போகிறேன். உழைத்துப் பணத்தொடு வருவேன்” என்றாள். தனது உடமைகளைப் பொதியாக்கினாள். புறப்பட்டாள்.

சுந்தரி சென்ற வழியிலேயே சென்றாள். வழியில் போறணை தெரிந்தது.

“ஏய் பெண்ணே இப்படி வா. ஏழு வருசமாய் எரிகிறோம் தீயில். எங்களுக்கு உதவி ரொட்டிகளை இறக்கி விட்டுச் செல்.” என்று ரொட்டித்துண்டுகள் செய்பவர்கள் கெஞ்சினார்கள். “எனக்கு வேறு வேலையில்லையா?”

உங்களைத் தொட்டு என் கையைத் தீய்ப்பதா? மன்னிக்க வேண்டும். என்னால் முடியாது".
 என்று சொல்லிப் போனாள்.
 போகும் வழியில் பசு நின்றது.
 "ஏய் பெண்ணே இப்படி வா.
 எனது மடியில் பால் சுரந்துள்ளது.
 தயவு செய்து எனது பாலைக் கறந்து விடு.
 ஏழு வருசமாய் காத்துக் கிடக்கிறேன்
 எவரும் இல்லை எனது பாலைக் கறக்க.
 தயவு செய்து எனது பாலைக் கறந்து விடு"
 என்று பசு கூறியது. சிங்காரி பசுவைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.
 "நான் உனது பண்ணைக்காரியில்லை. இன்னும் ஏழு வருசம்
 காத்திரு. நன்றி. நான் வருகிறேன்". என்றாள். நடையைக்
 கட்டினாள்.

வழியில் மா மரம் நின்றது. அதன் கிளைகள் நிறைந்து
 பழங்கள் தொங்கின. தனது கிளையை உசுப்பிப் பழங்களைப்
 பறித்துவிடுமாறு கெஞ்சியது. "எனக்கு ஒன்று போதும்..
 மிகுதியை நீயே வைத்துக்கொள்" என்று ஒன்றைப் பறித்து
 உண்டாள். தனது வழியில் தொடர்ந்தாள். ஈற்றில் மாயக்காரி
 பேச்சிமுத்து வீட்டுக்கு வந்தாள்.

பேச்சிமுத்து போறணையில் வெந்த முகத்துக்கு மருந்து
 போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவளை அணுகி வேலை
 கேட்டாள். அவளுக்கு வேலை கிடைத்தது. வீட்டைச்
 சுத்தம் செய்தாள். பேச்சிமுத்து வீட்டை விட்டு வெளியே
 செல்வதில்லை. வீட்டிலேயே அடைந்து கிடந்தாள். சிங்காரிக்கு
 புகைபோக்கியைப் பார்ப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.
 களைப்பேற்படும் வரை வேலை செய்தாள்.

அன்றொரு நாள் பேச்சிமுத்து தனது தோட்டத்துள் சென்றாள்.
 சிங்காரி வீட்டு வேலைகளைச் செய்தாள். தற்செயலாகப்
 புகைபோக்கியைப் பார்த்தாள். அதனைத் துப்பரவு செய்தாள்.
 சடுதியாக ஒரு பண்பை அவளது மடியில் விழுந்தது.

உடனடியாக அதனை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினாள். சடுதியாக
 வீட்டுக்குப் பேச்சிமுத்து வந்தாள். சிங்காரியைக் காணவில்லை.
 தேடினாள். புகைபோக்கியைப் பார்த்தாள். பொதியையும்
 காணவில்லை. அவளுக்குப் பரிந்து விட்டது. சிங்காரி
 ஓடுவதைக் கண்டாள். அவளைத் துரத்திப் போனாள்.

சிங்காரி வேகமாக ஓடினாள். வழியில் மா மரம் நின்றது. மா
 மரத்திடம் தன்னைக் காப்பாற்றுமாறு கேட்டாள். "எனது

கிளைகளில் மாம்பழங்கள் நிறையவே உள்ளன. உனக்குத் தர எனக்கு இடமில்லை. மன்னித்துக் கொள்” என்றது. சிங்காரி அந்த இடத்தைவிட்டு ஓடினாள்.

பேச்சிமுத்து தனது தும்புத்தடி வாகனத்தில் ஏறிக் கொண்டு துரத்தி வந்தாள்.

“மா மரமே! மா மரமே!
என் அன்புக்குரிய மா மரமே
எனது பணத்தை எடுத்துக் கொண்ட
சின்னச் சிறுக்கி வந்தாளா சொல்”
என்று கேட்டாள்.

பேச்சிமுத்துவின் கண்கள் சிவந்திருந்தன. அவள் கோபத்தில் பயங்கரமாக இருந்தாள். அவளது பார்வையில் மாமரம் ஆடியது. மாமரம் முதலில் தயங்கியது. பேச்சிமுத்து சத்தமிட்டாள். மாமரத்தை அழித்து விடுவதாகக் கூறினாள். மாமரம் பயந்துவிட்டது. பயத்தால் மா மரம் பதிலளித்தது. “ஓமோம் தாயே இந்த வழியால் ஓடினாள் ஒருத்தி.” சிங்காரி ஓடிய திசையைக் காட்டியது. பேச்சிமுத்து விரைந்து சென்றாள். சிங்காரியால் தப்ப முடியவில்லை. பேச்சிமுத்து சிங்காரியைத் துரத்திப் பிடித்தாள். நல்ல அடிபோட்டாள். பணப்பையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு அவளை அடித்து விரட்டி விட்டாள்.

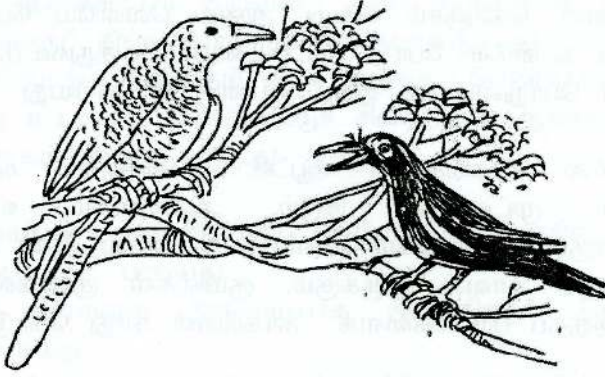
கையில் ஒருசதமும் இல்லாமல் வெறுங்கையுடன் வீடு போய்ச் சேர்ந்தாள் சிங்காரி.

சுந்தரி தனது சகோதரி நொந்து வருவதைக் கண்டாள். அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினாள். அன்போடு அரவணைத்தாள். நாம் உள்ளதைக் கொண்டு சந்தோசமாகச் சேர்ந்து வாழ்வோம். என்றாள். இப்போது அவர்கள் சந்தோசமாக வாழ்கிறார்கள்.

2. இயற்கையின் நியதி

வசந்த காலம் தொடங்கிவிட்டது. பறவைகளுக்குக் கொண்டாட்டம். அதிகாலையிலேயே எழுந்து பாடத் தொடங்கிவிட்டன. மாமரங்கள் துளிர்ந்துப் பூத்தன. வேம்புகள் இலைகளைச் சொரித்து இளந்தளிர்களைச் சூடிக் கொண்டன. குளிர்மை சேர்த்தன. தளிர்களில் பூச்சூடி மகிழ்ந்தன. சில வேம்புகள் கொத்துக் கொத்தாய் காய்களைச் சுமந்தன.

குளிர்மையைப் பரவவிட்டு நின்றன. பொதுவாக எல்லா மரங்களும்

பூத்துக் காய்த்துக் கலகலத்தன. காகங்கள் ஆணும் பெண்ணுமாய் மரங்களிலே கூடுகளை அமைக்கத் தொடங்கி விட்டன.

மரங்களில் வசதியான கிளைகளைத் தெரிந்தெடுத்தன. பொருத்தமான சுள்ளிகளையும், தும்புகளையும் சேர்த்தன. தமது அலகால் கூடுகளை மிக நேர்த்தியாகப் பின்னிக் கட்டின. குதிரைகள் பாய்ந்து திரிந்தன. காகங்கள் குதிரைகளில் போய்க் குந்தின. குதிரைகளுக்குக் அகாண்டாட்டம். தோழர்கள் தம்மைத் துப்பரவு செய்ய வந்துவிட்டார்கள் என்று சந்தோசித்தன. காதகங்கள் உண்ணிகளைப் பிடுங்கின. அத்துடன் குதிரையின் மயிர்களையும் பிடுங்கின. அம்மயிர்களைக் கூடுகளில் பதமாய் வைத்துப் பின்னின. கூடு மெத்தையாக இருந்தது. தமது குஞ்சுகளுக்கு இதமளிக்கும் வண்ணம் கூடுகளை அமைத்தன.

காகக் கூடுகளைக் குயில்கள் பார்த்து வந்தன. எங்கும் குயில்களின் கூவல்கள். ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு திசையில் இருந்து கூவின. ஏட்டிக்குப் போட்டியாகக் கூவத்தொடங்கி விட்டன இரண்டு குயில்கள் பதுங்கியிருந்தன. "ஒரு கூட்டைப்

பார்த்து வாங்க". பெண்குயில் கூறியது. "நமக்கு முன்னால் இருக்கும் கூடு நல்லது. அந்தக் காகங்கள் அழகாகக் கூடுகள் கட்டியுள்ளன. கொஞ்சம் பொறு. அவை வெளியே போகும். அப்போது உள்ளே போய் முட்டையை வைத்துவிட்டு வா. அதுவரை பொறுமையாக இரு." ஆண்குயில் கூறியது.

வேம்புகளில் காகங்களின் ஆட்சி. பெண்காகம் கூட்டில் இருக்கும். முட்டைகள் இடும். ஆண்காகம் உணவு தேடப்போகும். பெண்காகம் வெளியில் போனால் ஆண் காகம் முட்டைக்குக் காவல் இருக்கும். குயில்கள் குதூகலித்துப் பாடும். அந்தப் பாடல்களைக் காகங்கள் காது கொடுத்துக் கேட்கும்.

"கூட்டை விட்டு வெளியே வா? கொஞ்சநேரம் கதைத்து உறவாடுவோம்". ஆண்காகம் வேறு கிளையில் இருந்து அழைத்தது. பெண்காகம் அக்கம் பக்கம் பார்த்தது. மெதுவாக ஆண்காகத்திடம் வந்தது. பக்கத்தில் இருந்தது. பெண்காகத்தின் இறக்கைகளைக் கொதிவிட்டது. கொஞ்சம் சகமாக இருந்தது.

"இந்தக் குயில்களை நம்ப முடியாது. அவை நமது கூடுகளில் வந்து முட்டையிடும். அதன் முட்டைகளை அடையாளம் காணமுடியாது. அவற்றின் முட்டையும் எங்கட முட்டையைப்போல்தான் இருக்கும். நாம்தான் கஸ்டப்பட்டுக் குஞ்சுகளைப் பொரிக்க வேண்டும். அவற்றுக்கு உணவூட்டிக் காப்பாற்றவும் வேண்டும். குஞ்சுகளுக்குப் பறவை காட்டி வளர்க்கவும் வேண்டும். இது நமக்குத் தேவைதானா? பெண்காகம் கேட்டது. அப்போது குயிலின் கூவல் காற்றில் கலந்து வந்தது. காகங்கள் காது கொடுத்துக் கேட்டன. சற்றுநேரம் அமைதி காத்தன. பெண்காகத்துக்கு ஆறுதல் கூறியது.

"நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய். எல்லாம் புண்ணியம்தான். கடவுள்

நமக்கு இட்ட கட்டளையாகக் கொள்வோம்". ஆண்காகம் அறிவுரை கூறியது. கதையோடு கதையாக "ஏன் நமது குரல் இனிமையாக இல்லை"? ஆண் காகம் கேட்டது? "யார் சொன்னது? நீங்க பாடினால்தான் எனக்குச் சந்தோசம். நமது பாடல் நமக்கு இனிக்கும். எங்க பாடுங்க"? பெண்காகம் கேட்டுத் தனது உடலைக் கோதிவிட்டுச் சிலிர்த்தது. ஆண்காகத்துக்கு உற்சாகம் பிறந்து விட்டது.

ஆண்காகம் குரலெழுப்பிப் பல்வேறு குரல்களில் பாடியது. 'கா...ஆ...ஆ' பாடியது.

"சா... எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது". பெண்காகம் பாராட்டியது.

கதை நீடித்தது. மெல்லிய காற்று வீசியது. வேம்பின் இலைகள் சலசலத்தன.

சந்தர்ப்பத்தைக் குயில்கள் பார்த்திருந்தன. ஆண்குயில் பெண்குயிலைத் தூண்டியது. பெண்குயில் மெதுவாகப் பறந்து வந்தது. சூழலைக் கவனித்தது. காகத்தின் கூட்டைப் பார்த்தது. சடுதியாகப் புகுந்தது. கண்ணிமைக்குமுன் முட்டையை விட்டதும் பறந்தது. ஆண்குயில் அதனைத் தொடர்ந்து பறந்தது.

அப்போதுதான் ஆண்காகம் கண்டது. தமது முட்டைகளைக் குடிப்பதற்குத்தான் குயில் வந்தது என்று எண்ணியது. குயிலைத் துரத்திக் கொண்டு போனது. ஆனால் குயில் பறந்து விட்டது.

அந்தக் கூட்டுக்குள் முட்டைகள் இருந்தன. எத்தனை முட்டைகளை விட்டோம் என்ற நினைவு காகத்துக்குத் இருப்பதில்லை. கூட்டில் முட்டைகளைப் பார்த்தது. முட்டைகள் இருந்தன.

"சரி இனி நீ வெளியில் வராதே. நான் உனக்கு உணவு

கொண்டு வருகிறேன்". கூறிக்கொண்டு ஆண்காகம் பறந்தது. பெண் காகம் கூட்டில் இருந்து அடை காத்தது. அடைகாப்பது இலகுவான செயலல்ல. பொறுமையாக இருந்து பாதுகாக்கவேண்டும். முனிவர்களின் தவம் போன்றது. ஒரு குழந்தையைப் பெறும் அவஸ்தையை ஒத்தது.

நாட்கள் உருண்டன. கூடு களைகட்டியது. குஞ்சுகள் முட்டைகளில் இருந்து எட்டிப்பார்த்தன. காகங்களுக்குக் கொண்டாட்டம். விடியவும் எழுந்திருந்து குஞ்சுகளைப் பார்க்கும். அவற்றின் வளர்ச்சியைக் கண்டுகளிக்கும். குஞ்சுகளின் சின்னஞ்சிறு இறக்கைகளைக்கோதிவிடும். அவற்றின் பசியைப் போக்குவதற்குப் பறந்து பறந்து உழைக்கும்.

கிடைக்கும் உணவைப் பதம் பார்த்துத் தேர்ந்து எடுக்கும். சிந்தாமல் வாயுனுள் பாதுகாப்பாகக் கொண்டு வரும். தாயும், தந்தையும் மாறி மாறி உணவை ஊட்டும். ஓய்வில்லாது உணவுதேடும் படலம் நடந்தது. குஞ்சுகள் இப்போது வளர்ந்து விட்டன.

குஞ்சுகள் கூட்டைவிட்டு வெளியில் வந்தன. கொப்புகளில் இருந்தன. ஒற்றுமையாகக் கூடிக் குலவின. காகங்கள் எந்தவித பேதமுமின்றிப் பாதுகாத்தன. அடிக்கடி உணவைக் கொண்டு வந்து ஊட்டின.

இரண்டு குஞ்சுகள் வித்தியாசமாக நடந்து கொண்டன. நிறத்திலும் குணத்திலும் மாற்றம். வளர்ந்த குஞ்சுகள் அதனை உணர்ந்து கொண்டன.

இரண்டு குஞ்சுகளின் கண்கள் சிவப்பாக இருந்தன. நிறத்தில் ஒரு குஞ்சு வித்தியாசமாக இருந்தது. நாட்கள் செல்லச் செல்ல குரலிலும் வித்தியாசம் தெரிந்தது. காகம் உணவைக் கொண்டு வந்தது. பெரிய காகக்குஞ்சு தாயைப் பார்த்தது. “அம்மா எனக்கொரு சந்தேகம். உண்மையில் அந்த இரண்டு குஞ்சுகளும் எனது சகோதரர்களா? எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது.” உணவூட்டும் தாயிடம் கேட்டது.

“அம்மா ஓகு குஞ்சு நிறத்தில் வித்தியாசமாக இருக்கிறது. இது உங்களுக்கு விளங்கவில்லையா”? அடுத்த குஞ்சு புறுபுறுத்தது.

“பிள்ளைகளா! எனக்கு நீங்கள் எல்லாரும் பிள்ளைகள்தான். நான் அவர் வேறு, இவர்வேறு என்று பார்ப்பதில்லை. நான் அடைகாத்தேன். அடைகாப்பது தவம் செய்வதுபோலொரு விரதம். எனது உடல் முட்டைகளுக்குச் சூட்டை ஊட்டவேண்டும். அந்தக் கண்கணப்பில் உங்களின் உடலுறுப்புக்கள் உருவாகின்றன. முட்டைக் கோதுகளை உடைத்துக் கொண்டு நீங்கள் வெளிவருவீர்கள்”. காகம் தொடர்ந்தது.

“நீங்கள் எல்லோரும் எனக்குப் பிள்ளைகள்தான். பிள்ளைகள் எங்களுக்கு உதவவேண்டும் என்று நாங்கள் எதிர்பார்ப்பதில்லை. பருவம் வந்ததும் ஆளுக்கொரு திசையில் பறந்து விடுவீர்கள். என்னால் வளர்க்கப் படுகின்ற பிள்ளைகள் அனைவரும் எனது பிள்ளைகளே. நீங்கள் பேதம் பார்க்காது வாழப்பழகிக் கொள்ள வேண்டும்.” தாய்க்காகம் புத்திமதி கூறியது.

குயில் குஞ்சுகள் காது கொடுத்துக் கேட்டன.

“நான் கறுப்பாக இருக்கிறேன். ஆனாலும் ஏன் எனது கண்கள் சிவப்பாக இருக்கின்றன. குரல் வித்தியாசமாக உள்ளது?” கறுத்த குயில்குஞ்சு மனதுக்குள் கேட்டுக் கொண்டது.

புள்ளிக்குஞ்சு அவை பேசுவதை கேட்டது.

“எனக்கேன் புள்ளிகள் உள்ளன”?. கறுத்தக் குஞ்சுவிடம் கேட்டது. “நீ ஆண். அதனால் புள்ளிகள் உள்ளன. நான் பெண். அதனால் புள்ளிகள் இல்லை. நாம் காகத்தின் குஞ்சுகள் இல்லை. நாம் இருவரும் குயிலினம். “உண்மையில் நாங்க யார்? எங்கள் தாய் தந்தையர் யார்? எங்களுக்கு என்று தாய் தந்தை இல்லையா? ஒரு கூடு இல்லையா?” குஞ்சுகள் மனம் வெதும்பின.

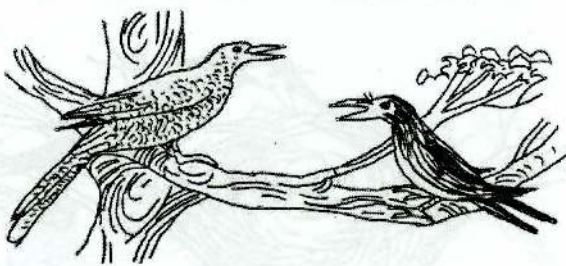
அந்த மரக்கிளையில் குயில்கள் வந்திருந்தன. அவற்றைக் குஞ்சுகள் கண்டு கொண்டன. “ஏய்! அங்கே பார். நம்மைப் போல் உடலமைப்பு. அவங்கதான் நமது சொந்தக் காரர்களோ?” ஆண்குயிற் குஞ்சு பேசியது.

“அப்படிச் சொல்வதற்கே வெட்கமாயிருக்கு. முட்டையிடுவது அவங்க. அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரித்து வளர்ப்பது இவங்களா? என்ன பிறவிகளோ? ஏன் பிறந்தோமென்று இருக்கிறது”. பெண்குயில் குஞ்சு கூறியது.

“தாய் தந்தை இல்லாத அனாதைகளா நாங்கள்? ஏன் இறைவன் எங்களைப் படைத்தான்? எங்களை வளர்த்த தாய் தந்தைக் காகங்களுக்கு எங்களால் என்ன கைமாறு செய்யமுடியும்? நாங்கள் வளர்ந்தபின் காகங்களும் கொத்தித் துரத்திவிடும். நாங்கள் தனியே இப்படியே அனாதைகளாக வாழுவதா”? குயில் குஞ்சுகள் ஏங்கியழுதன.

தாய்க்காகம் உணவோடு வந்தது. குஞ்சுகள் சிறகுகளை விரித்தன. ஆர்வத்தோடு வாயைத்திறந்து நின்றன. காகம் உணவை வாய்க்குள் திணித்தது. குஞ்சுகள் உண்டன.

“அம்மா! நாங்க உங்கட குஞ்சுகள் இல்லையா”? குயில் குஞ்சுகள் கேட்டன. “ யார் சொன்னது? நீங்களும் எங்கட குஞ்சுகள்தான். இவ்வளவு காலமும் அடைகாத்துப் பாதுகாத்தேன். இப்போது உணவு தேடி ஊட்டுகிறேன். நீங்கள் வளர்ந்து பெரியவர்களானதும் புரிந்து கொள்வீர்கள். இப்போது உண்ணுங்கள்”. உணவைக் கொடுத்தது.

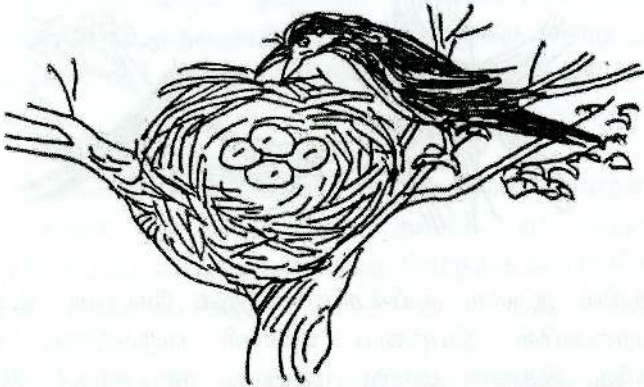

மரத்தில் இருந்த குயில்கள் உற்றுக் கேட்டன. பெண்குயில் இயற்கையின் நியதியை எண்ணி வருந்தியது. “கவலைப் படாதே. இதனை மாற்ற முடியாது. நம் சந்ததி இதனையே தொடரும். நமக்குப் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் பாக்கியத்தை இறைவன் தரவில்லை. அந்தப் பாக்கியத்தை அவன்தான் தரவேண்டும். அதற்காகக் அவனை வேண்டுவோம். நான் முதற்குரலை எழுப்புகிறேன். கூ...ஊ...கூ.... இசைகூட்டிக்

கூவியது.

குயிலின் கூவலைக் கேட்டதும் காகங்களுக்குக் கோபம் வந்தது. “கா..கா” என கரைந்தது. சுற்றிவரக் காகக்கூட்டம் சேர்ந்து விட்டது. “காகங்கள் கூடிவிட்டன. தப்ப முடியாது. வா.. போவோம்.” கூறிக் கொண்டு பறந்தன. அவற்றைக் காகங்கள் பாதி வழிவரை துரத்தின. பின் திரும்பி விட்டன.

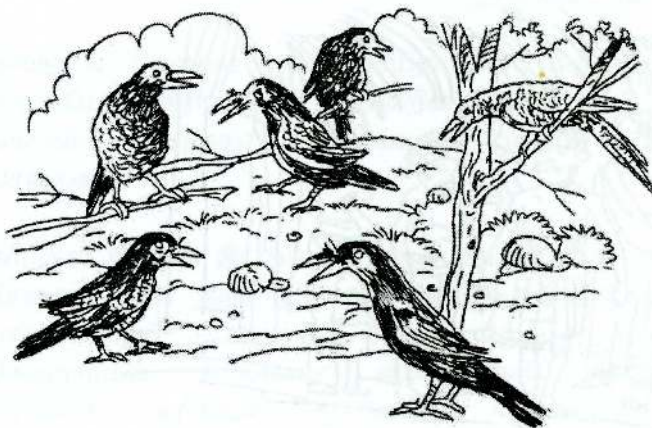
குஞ்சுகள் வளர்ந்து விட்டன. கூட்டுக்குள் அவை தங்குவதற்கான இடம் போதாதிருந்தது. குஞ்சுகளை கிளைகளில் தங்குவதற்குப் பழக்கின. கூடு வெறுமனே கிடந்தது. பறக்கத் தொடங்கி விட்டன. ஆளுக்கொரு திசையில் பறந்து பார்த்தன. தாய்க் காகம் போகும் இடங்களுக்குக் குஞ்சுகளும் சென்றன. காகக்குஞ்சுகள் குதூகலித்துக் “கா..கா” என்று இரைந்தன. குயில் குஞ்சுகளின் குரலில் வித்தியாசம் வந்தது. அவை கொஞ்ச நாட்கள் மௌனம் காத்தன.

ஒரு விடியற்காலை. ஆண் குயில் குஞ்சு “கூ..ஊ..கூ” கூவியது. கேட்பதற்கு இனிமையாக இருந்தது. பெண்காகம் அவற்றின்

பக்கத்தில் வந்திருந்தது. “அம்மா” என்றன. காகம் அன்போடு அவற்றைப் பார்த்தன. “இன்றிலிருந்து உங்கள் உணவை நீங்களே தேடிக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு விரும்பிய மரங்களில் தங்கலாம். என்னால் உணவு கொண்டு வர முடியாது. வயது போய்விட்டது”, களைத்து வந்த தாய்க்காகம் கூறியது. தாய்க்காகம் ஒரு கிளையில் இருந்தது. ஆண்காகமும் வந்திருந்தது. கலங்கியவாறு குஞ்சுகள் பறந்தன. அவை அந்தப் பக்கம் வரவே இல்லை.

தாய்க்காகம் நோய்வாய்ப் பட்டது. ஆண்காகம் இரை கொண்டு வந்து கொடுத்தது. ஒரு நாள் தாய்க்காகம் மரத்தில் இருந்து கீழே விழுந்தது. விழுந்தது விழுந்ததுதான். அதன் கதை முடிந்து விட்டது. செய்தி காகங்களுக்குப் பரவியது. காகங்கள் கூட்டங்கூட்டமாக வந்தன. பறந்து பறந்து கரைந்தன. அந்தப் பிரதேசம் இரைந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் காகத்துக்கு இறுதிச் சடங்கு செய்வதற்கு யாருமில்லை. குயில்கள் அந்தப் பக்கமே வரவில்லை. காகங்கள் மட்டும் கரைந்தவாறு பறந்து திரிந்தன.

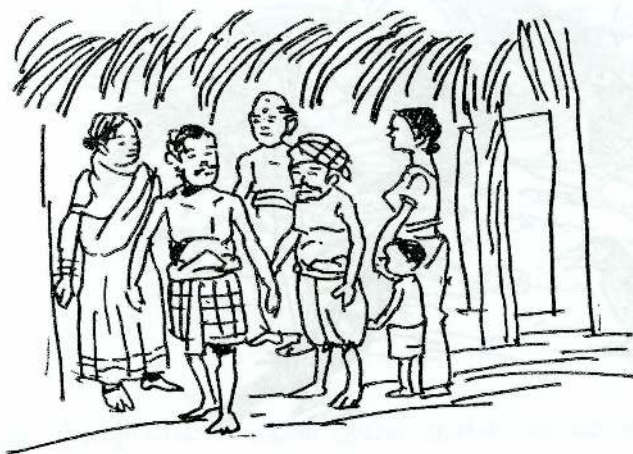

“என்ன தோட்டம் நிறைந்து காகங்கள் கரைகின்றன”. கூறியவாறே கந்தப்பர் வந்தார். காகம் கீழே கிடப்பதைக் கண்டார். மண்வெட்டியைக் எடுத்துக் குழியைத் தோண்டினார். காகத்தின் உடலைக் குழியில் போட்டு மூடினார். காகங்கள் விட்டுக்கூரையில் அமர்ந்து பார்த்திருந்தன. அவை ஒவ்வொன்றாகக் கலைந்து போய்விட்டன.

தூரத்தே மரக்கிளைகளில் இருந்து குயில்கள் கூவிக் கொண்டிருந்தன.

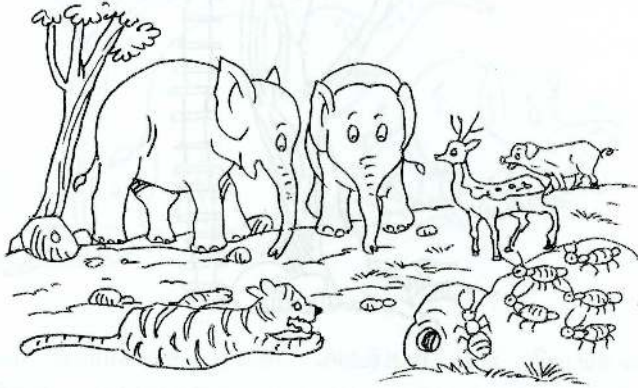
3. உங்களால் முடியும்

ஒரு பெரிய காடு இருந்தது. காடு இருந்ததால் மழையும் பெய்தது. காட்டில் மரங்கள் செழித்து வளர்ந்தன. படர்கொடிகள் மரங்களில் படர்ந்து பூத்தன. காய்த்துப் பழுத்தன. பழங்கள் பறவைகளுக்கு உணவாயிற்று. தேன் கூடுகள் மரங்களில் தொங்கின. காடெங்கும் பசுமையாக இருந்தது. சிற்றாறுகள் ஊடறுத்து ஓடின. ஆங்காங்கே காட்டுக் குளங்கள் இருந்தன.

அவற்றில் தண்ணீர் நிறைந்திருந்தது. பறவைகளும் மிருகங்களும் சந்தோசமாக வாழ்ந்தன.

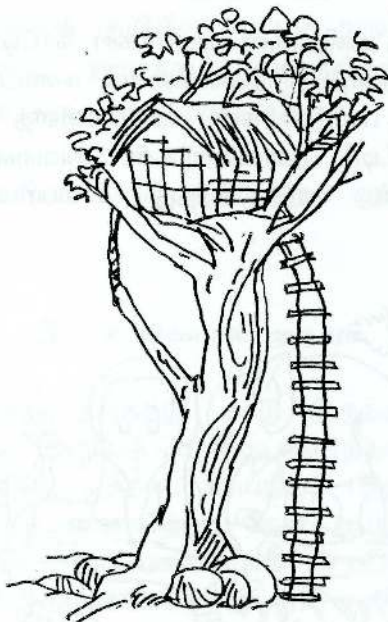
அந்தக் காட்டுக்கு மனிதர்கள் வந்தார்கள். காட்டின் பசுமையைக் கண்டார்கள். வற்றாத நீர்நிலைகளைக் கண்டார்கள். ஈரமான நிலத்தினையும் பார்த்தார்கள். மரங்களைத் தறித்தார்கள். செடிகளை வெட்டித் தள்ளினார்கள். அவற்றைத் தீயிட்டுக் கொழுத்தினார்கள். காடு எரிந்து சாம்பரானது. காடுகள் அழிக்கப்பட்டன.

நிலத்தில் சேனைப் பயிர் செய்தார்கள். படிப்படியாக காடு சுருங்கியது. கிராமங்கள் தோன்றின. பெரிய காடு சிறிதாகிக் கொண்டு வந்தது. மிருகங்கள் ஒதுங்கி யொதிங்கிச் சென்றன.

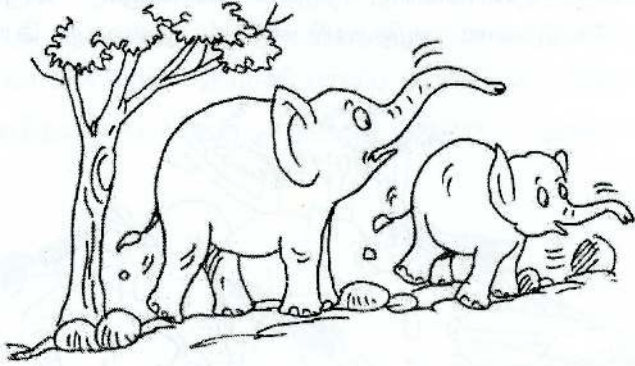
காடுகள் இருந்த இடங்களில் தற்காலிக வீடுகள் முளைத்தன. சேனைப் பயிர் தற்காலிக விளைவையே கொடுத்தது. நிலம் பசளையற்றுப் போயிற்று. மனிதர் புதுப்புது நிலங்களைத் தேடினார்கள். காடுகளை அழித்தார்கள். விலைமதிப்பற்ற மரங்கள் அழிந்தன. மூலிகைகள் நாசமாகின. கட்டுத் துவக்குகளைப் பயன்படுத்தினார்கள். விலங்கு களையும்

பறவை களையும் வேட்டை யாடினார்கள். பறவைகளும் விலங்குகளும் அழியத் தொடங்கின.

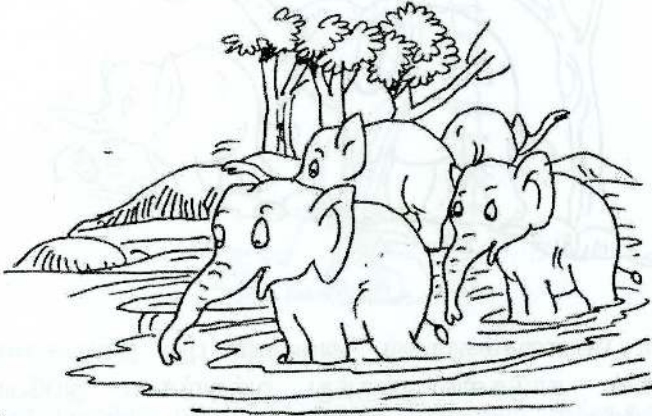
ஒருநாள் கடும் மழை பெய்தது. வெள்ளம் தங்குதடையற்று பரவி ஓடியது. தண்ணீரைத் தடுப்பதற்கு மரங்கள் இல்லை. மண்ணரிப்பு ஏற்பட்டது. தரையின் வளத்தை எல்லாம் அரித்துப் போனது. அதன் பின்பு மழை வீழ்ச்சி குறைந்தது. ஆற்றிலும் குளத்திலும் தண்ணீர் வற்றியது. மனிதர்கள் ஆழக் கிணறுகளைத் தோண்டினர். காட்டு விலங்குகள் தவித்தன. ஊருக்குள் படையெடுத்தன. ஆனால் தண்ணீர் ஆழமான கிணற்றில் இருந்தது. விலங்குகளைக் கண்ட மனிதர் அவற்றை வேட்டை யாடினார்கள். மிருகங்கள் சிதறி ஓடின. அவற்றைத் துரத்திச் சென்றார்கள்.

மனிதர்கள் உயர்ந்த மரங்களில் வீடுகளை அமைத்தார்கள். இரவில் அவற்றில் தங்கினார்கள். மனிதர்கள் புதுப்புது நிலங்களைத் தேடினார்கள். அதற்காகக் காடுகளைத் தேடி அழிக்கத் தொடங்கினார்கள். விலங்குகள் செய்வதறியாது தவித்தன. விலங்குகளும் விலகிவிலகிச் சென்றன. காட்டின் நடுப்பகுதியினுள் தண்ணீர் கிடைத்தது. தமக்கென பாதுகாப்பான இடத்தைத் தேடிக் கொண்டன. சிலகாலம் அங்கேயே தங்கி வாழ்ந்தன.

மனிதர்கள் பேராசைக்கரர்கள். அவர்கள் புது நிலங்களைத் தேடினார்கள். காடுகளில் புகுந்து வந்தார்கள். இப்போது விலங்குகள் உசாரடைந்தன. இனிமேலும் எங்களால் பொறுக்க முடியாது. மனிதர்கள் இப்படியே காடுகளை அழிப்பார்கள். எங்களையும் வேட்டையாடுவார்கள். நாங்கள் அழிந்துவிடுவோம். காடுகளும் அழிந்து விடும். காடுகள் அழிந்தால் மழையே பெய்யாது. பெய்யும் மழைநீர் தங்குதடையின்றி பாய்ந்து சென்றுவிடும். மண்ணரிப்பு ஏற்படும். நிலத்தில் உள்ள பசளை வழிந்தோடிவிடும். இதனைத் தடுக்க வேண்டும். மனிதர்களுக்கு எதிராக என்ன செய்யலாம். அவர்களிடம் ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன. எவ்வாறு தடுக்கலாம்.?’

மிருகங்கள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்தன. கூடி ஆலோசித்தன. மனிதர்களை இனியும் முன்னேறவிட்டால் ஆபத்து. அவர்களைத் தடுக்க வேண்டும். தீர்மானம் ஏகமனதாக எடுக்கப்பட்டது. எப்படித் தடுப்பது? யார் முன்னிற்பது? வினாக்கள் எழுந்தன. எறும்புக் கூட்டம் அவ்வழியே வந்தது. முன்னால் வந்த எறும்பு மிருகங்களின் கூட்டத்தைக் கண்டது. “என்ன கூட்டம்” என்று கேட்டது. “மனிதர்கள் காடுகளை அழிக்கிறார்கள். எங்களையும் அழிக்கிறார்கள். காடு அழிந்தால் நமக்குக் குடிக்க நீரும் கிடையாது. அவர்களைத் தடுக்க வேண்டும்.” மிருகங்கள் கூறின. “காடுகளை அழித்தால் ஏன் நீர் இல்லாது போகும்?”

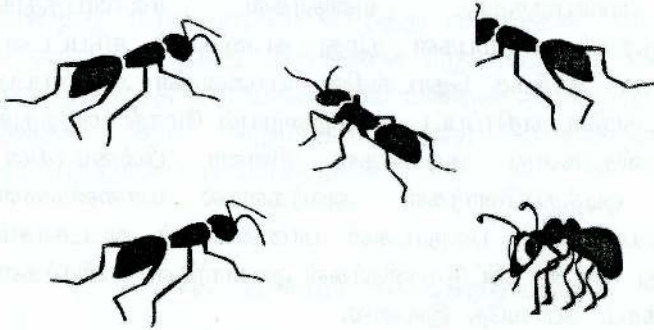

எறும்பு வினவியது. “காடு இல்லாவிட்டால் மழை பெய்யாது. மரஞ்செடிகள் அழிந்து விடும். வரட்சி வாட்டும்”. அடுக்கிக் கொண்டே போனது. எறும்பு ஆச்சரியத்துடன் “அப்படியா”? என்றது. எறும்பு அந்தச் செய்தியை இராணி எறும்பிடம் சொன்னது.

இராணி எறும்பு அந்த இடத்துக்கு விரைந்தது. “என்ன யோசனை”? கேட்டது. “மனிதர்களைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். யாரால் முடியும்? அதுதான் யோசிக்கிறோம்”. எறும்புகள் கூறின. இராணி எறும்பு சிரித்தது. “உங்களால்

முடியும். அதோ அவர்களால் முடியும்”. யானைகளைக் காட்டிக் கூறியது. யானைகள் பயந்தன. “எங்களாலா? அது எப்படி? மனிதர்களிடம் ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன. அவர்கள் ஆற்றிவு படைத்தவர்கள். மூளைசாலிகள் எங்களால் முடியாது.” ஒரே குரலாகச் சத்தமிட்டன.

“உங்களால் முடியும். உங்களிடம் பலமிருக்கிறது. உங்கள் பலத்துக்கு முன்னால் மனிதர்களின் ஆற்றிவு எடுபடாது. நான் செய்து காட்டுகிறேன்”. இராணி எறும்பு திரும்பியது. மிருகங்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தன. “இந்தச் சின்ன எறும்புகளால்

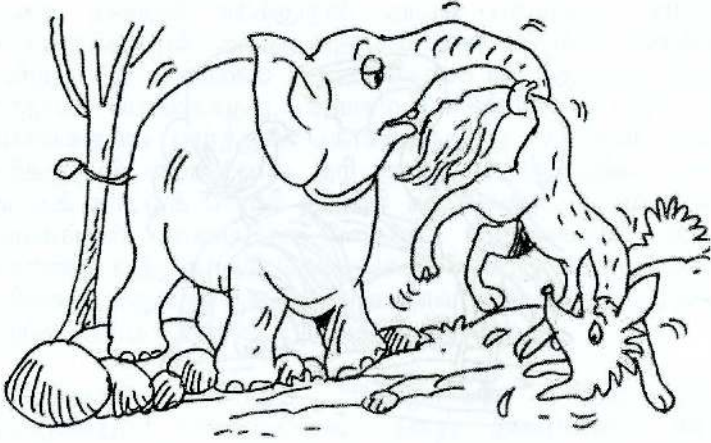
என்ன செய்ய முடியும்”. ஏளனமாகக் கூறிச்சிரித்தன. அதனை இராணி எறும்பு பொருட்படுத்தவில்லை. அது சிரித்தவண்ணம் சென்றது. அதனைத் தொடர்ந்து எறும்புக் கூட்டம் சென்றது. இரவு வந்தது. இராணி எறும்பு தனது போர்வீரர்களை அழைத்தது. “யானைகள் எங்கே கூட்டமாக நிற்கும். தெரியுமா”? கேட்டது. போராளி எறும்பு இடத்தைக் கூறியது.

“யானைகள் ஒன்றாகக் கூட்டமாக நிற்கும். அப்போது இரண்டு எறும்புகள் ஒரு யானையில் தாவவேண்டும். எல்லா

யானைகளிலும் ஒரேநேரத்தில் எறும்புகள் தாவவேண்டும். ஒரு எறும்பு ஊர்ந்து சென்று துதிக்கையில் நுழையவேண்டும். மற்ற எறும்பு யானையின் காதினுள் நுழையவேண்டும். இருவரும் ஒரே நேரத்தில் மெதுவாகக் கடிக்க வேண்டும். பாருங்கள் புதினத்தை. இருள் பரவியதும் உங்கள் வேலைகளைத் தொடங்குங்கள். அதேவேளை நீங்கள் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும். நீங்கள் கடிக்கத் தொடங்கியதும் யானைகள் கட்டுக்கடங்காமல் தலைதெறிக்க ஓடும். கவனமாகப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும். நல்லது நடக்கப் பாடுபடுவோம்." இராணி எறும்பு விளக்கிக் கட்டளையிட்டது.

இருள் பரவியிருந்தது. மனிதர்கள் சல்லாபித்துக் கொண்டிருந்தனர். எறும்புகள் தமது கடமையில் ஈடுபட்டன. யானைகளைத் தாக்கத் தொடங்கின. யானைகள் அலறியபடி ஓடத் தொடங்கின. எதிர்ப்பட்ட யாவற்றையும் மோதி மிதித்துச் சாடின. மனிதர்களது குடிசைகள் சின்னா பின்னமாகின. மனிதர்கள் ஓடித்தப்பினார்கள். அவர்களால் யானைகளை எதிர்க்கமுடியவில்லை. பலநாட்கள் யானைகளின் அட்டகாசம் தொடர்ந்தது. காட்டைவிட்டு மனிதர்கள் ஓடினார்கள். மனிதர்கள் காட்டுப் பக்கம் போவதே இல்லை.

காடு வழமைக்குத் திரும்பியது. மிருகங்கள் எறும்புகளை வாழ்த்தின. இராணி எறும்பைப் பாராட்டின. கொம்பன் யானை வந்தது. "நீங்கள் உருவத்தில் சிறியவர்கள். ஆனால் துணிவும், செயல்திறனும் உள்ளவர்கள். உங்களுக்கு அபார மூளை. எங்களை இயக்கி எங்கள் பலத்தை நிரூபித்துவிட்டீர்கள். பெரிய உடல் உள்ள எங்களை மிகச் சிறியவர்களாகிய நீங்கள் ஆட்டிப்படைத்து விட்டீர்கள். இந்தக் காட்டை மனிதரிடம் இருந்து மீட்டுத் தந்துள்ளீர்கள். நன்றி". துதிக்கையை உயர்த்திப் பிளிறியது.

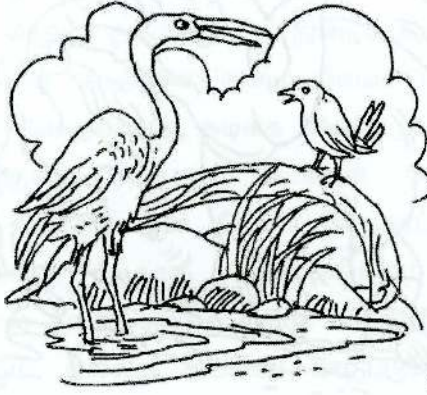

யாவும் சந்தோசமாக வாழ்ந்தன. காடழிப்பு தடைப்பட்டது. மழை பெய்தது. மரஞ்செடிகள் செழித்து வளர்ந்தன. காட்டில் நல்ல உணவு கிடைத்தது. மிருகங்கள் ஏறும்புகளுக்கு நன்றி கூறின. ஒரு அங்குசத்தால் யானையை மனிதன் அடிமையாக்குகிறான். இந்தச் சின்ன ஏறும்புகள் அதே யானைகளை நல்ல காரியத்துக்குப் பயன்படுத்தின.

4. இனியம் ஏமாற்றமுடியாத

அந்தக் காட்டில் மிருகங்களும், பறவைகளும் வாழ்ந்தன. தங்களுக்குள் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைத் தாமே பேசித் தீர்த்தன. அந்தக் காட்டில் ஒருநரிக் கூட்டம் வாழ்ந்தது. நரிக்கூட்டத்துக்கு 'வல்லவன்' என்ற நரி தலைவனாக இருந்தது. வல்லவன் தந்திரத்தில் வல்லது. மிகவும் புத்தியும் உள்ளது. "எந்தப் பிரச்சினை வந்தாலும் எங்கள் தலைவர் தீர்த்து வைப்பார். இனிய அன்பர்களே உங்கள் பிரச்சினையை எங்கள் தலைவரிடம் சொல்லுங்கள்." என்று நரிக் கூட்டம் பரப்புரைகளைச் செய்தன.

விலங்குகளும், பறவைகளும் நம்பின. விலங்குகளும் பறவைகளும் வந்தன. தங்கள் பிரச்சினைகளைச் சொல்லி ஆலோசனை கேட்டன.

நரி அவற்றைக் கவனமாக்கக் கேட்கும். மிருகங்கள் தங்கும் இடங்களைக் கேட்டறியும். பொருத்தமில்லாத இடங்களை மாற்றச் சொல்லும். பிரச்சினைகளுக்கு ஏற்றப் பதிலைக் கூறும். அவை சந்தோசத்துடன் கேட்டுப் போகும். வல்லவன் நரியின் புகழ் காடெங்கும் பரவியது. நாட்கள் நகர்ந்தன. ஒருதரம் வந்த விலங்கு மீண்டும் வருவதில்லை. அதேபோல் பறவைகளும் வருவதில்லை. நரியாருக்குப் பின்னால் பல நரிகள் உதவிக்கு இருந்தன.

தன்னிடம் வரும் மிருகங்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் தனது பெருமைகளைச் சொல்லும். தான் அவற்றுக்குச் சொன்ன பதில்களைச் சொல்லும். ஒரு நாள் ஒரு காட்டுக் கோழி வந்தது. அந்தக் கோழி கொழுத்து இருந்தது. நரியின் நாவில் எச்சில் ஊறியது. “என்ன பிரச்சினை”? என்று கேட்டது. “மரநாயும், கொடும்புலிகளும் என்னை வேட்டையாட வருகின்றன. நான் மரத்தின் உச்சங்கிளையில் தங்குகிறேன். நித்திரையில் விழுந்து விடுவேன் என்று பயமாக இருக்கிறது. நான் விழாது ஒருக்க வழி சொல்லுங்கள்.” என்றது. நரி யோசனை செய்வது போல் நடித்தது. “நீ இப்போது தங்கும் இடத்தை மாற்று. நான் சொல்லும் இடத்தில் தங்கு. உனக்குப் பயம் இல்லாது போகும். மரநாயும், கொடும்புலிகளும் வராது. அது நான் வாழும் பகுதி” என்று ஒரு இடத்தைக் கூறியது.

காட்டுக் கோழி நம்பியது. நரி சொற்படியே செய்வதாகக் கூறியது.

“எனது நண்பன் கரிக்குருவி. அவன் பக்கத்துக் காட்டுக்குப் போயிருக்கிறான். அவன் வந்ததும் சொல்லிவிட்டு வருகிறேன்”. என்றது. “நீ விரைவில் நான் சொன்ன இடத்துக்குப் போய்விடு. மரநாய் பொல்லாதது. கவனம்.” என்றது. காட்டுக் கோழி போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. நாட்கள் சென்றன. கரிக்குருவி வரவில்லை. நரி குறிப்பிட்ட இடத்தில் தங்கியது. அந்தக் காட்டுக் கோழி திரும்பி வரவில்லை. நரியிடம் சென்ற மிருகங்கள் காணாமல் போயின. பறவைகளும் குறைந்து கொண்டு வந்தன. நரி கொழுக்கொழுவென்று கொழுத்திருந்தது. நரிக்கூட்டத்துக்கு இலகுவில் உணவு கிடைத்தது. நரிக்கூட்டம் அதிக தூரம் வேட்டையாடப் போவதில்லை.

கரிக்குருவி காட்டுக் கோழியைத் தேடி வந்தது. கோழியைக் காணவில்லை. தனது நண்பனைக் காணாது வாடியது. தனிமையில் இருந்து சீட்டியடிக்கும். அந்தச் சீட்டி அழகான கொக்கின் காதுகளில் விழுந்தது. மெதுவாக கரிக்குருவியிடம் வந்தது. “நண்பா நீ ஒவ்வொரு நாளும் அழகாகப் பாடுகிறாய். கேட்பதற்கு இனிமையாக இருக்கிறது. யாருக்காகப் பாடுகிறாய்?” கொக்குக் கேட்டது. “காட்டுக் கோழியை நினைத்துப் பாடுகிறேன்” கரிக்குருவி பதிலளித்தது. “காட்டுக் கோழிக்கு என்ன நடந்தது?” கொக்கு வினவியது. “தெரியாது. எப்படியும் காட்டுக் கோழி வரும். அதுதான் பாடுகிறேன்”. என்றது. “கொக்கொக் கொக்” சத்தம் கேட்டது. கரிக்குருவி சத்தம் வந்த இடத்துக்கு விரைந்தது. பின்னால் கொக்கும் விரைந்தது. காட்டுக் கோழியைத் தேடியது. கோழி ஒரு புதருள் மறைந்திருந்தது. கரிக்குருவி கண்டு கொண்டது. சந்தோசத்தால் துள்ளியது காட்டுக் கோழி வாடி மெலிந்திருந்தது. பயத்தால் நடுங்கியது.

“நண்பா என்ன நடந்தது? கரிக்குருவி கேட்டது? கோழி பயந்து நடுங்கியது. நரி எனக்கு ஒரு மரத்தைக் காட்டியது. அந்த மரத்தின் ஒருகிளை பாறைத் தொடரை மூடியிருந்தது. அழகான கூடுபொல் இருந்தது. அதில் படுத்தால் நல்ல தூக்கம் வரும். சுகமாகவும் இருக்கும். அதில தங்குமாறு சொன்னது. நானும் இரண்டு நாட்கள் தங்கினேன். நல்ல சுகமாக இருந்தது. அடுத்த நாள் நான் விழித்திருந்தேன். நரிக்கூட்டம்

மெதுவாக வந்தது. அந்த நரி ‘வல்லவன்தான்’ தலைவன். அது முன்னால் வந்தது. “இது நல்ல கொழுத்த காட்டுக் கோழி.

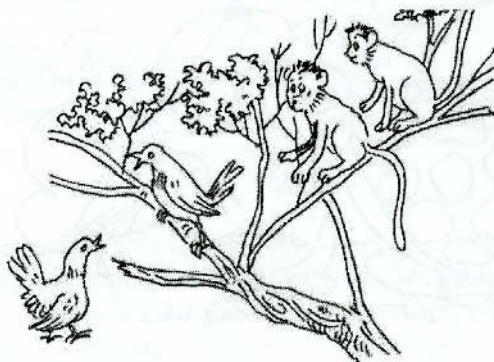
நான் முன்னுக்குப் போகிறேன். என்னைக் கண்டால் கோழி ஓடாது. நான் பிடித்துச் சாப்பிடுவேன். பின்னால் நீங்க வாங்க” சொல்லி பாறையில் ஏறியது. நான் பின்புறத்தால் வேறுமரத்தில் தாவியிருந்தேன். என்னைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. “ஆஹா.. கோழி தப்பிப் போய்விட்டது. நான் ஏமாந்து போனேன். ஆனால் அந்தக் கோழியை விடமாட்டேன். என்று சொல்லிப் போனது. அதுதான் பயமாக இருக்கிறது.” கோழி சொல்லிக் கவலைப்பட்டது. இந்த நரிக்கூட்டத்தை விரட்டி அடிக்க வேண்டும். என்ன செய்யலாம்.”? காட்டுக் கோழி கேட்டது. மூன்றும் ஆலோசித்தன. கொக்கு குரங்குகளிடம் சென்றது. காட்டுக் கோழியின் செய்தியைக் கூறியது. குரங்குகள் பாய்ந்து வந்தன.

“சரி நாங்கள் நடவடிக்கை எடுக்கிறோம். இன்றைக்கே கூட்டம் போட்டு முடிவை எடுப்போம்”. என்றன. மிருகங்களும் பறவைகளும் ஒன்று கூடின. நரியின் தந்திரத்தை விபரமாகக் கூறின. காட்டை விட்டுத் தூரத்தவேண்டும் என்று ஏகமனதாகத் தீர்மானித்தன. அப்படியே நரியின் இடத்துக்கு நடந்தன. நரிக்கூட்டம் கண்டு கொண்டது. “இன்றைக்கு இவ்வளவு கூட்டமா? நமக்கு வேட்டைதான். தலைவனிடம் சொல்வோம்”. என்று ஓடின. செய்தி நரித்தலைவன் ‘வல்லவன்’ காதில் விழுந்தது. உடனே “ஒவ்வொருவராக உள்ளே விடுங்கள். கட்டளையிட்டது. வழமையாக நரி இருக்கும் இடத்தில் அரசனைப் போல் இருந்தது.

குரங்குகள் பாய்ந்து வந்தன. அவற்றை நரிக்கூட்டம் தடுத்தது. “ஒவ்வொருவராக தலைவரிடம் போங்கள்”. கட்டளை இட்டன. பின் தொடர்ந்து யானைகள் வந்தன. நரிகளின் வால்களைப் பிடித்துத் தூக்கி வீசின. கொம்பன் யானை உள்ளே போனது. “ஓ... நண்பரே.. உங்களுக்குமா பிரச்சினை. சொல்லி அனுப்பியிருந்தால் நானே வந்திருப்பேனே”? நரித்தலைவன் நையாண்டியுடன் சொன்னது. “பிரச்சினை நீதான். நீயும் உன் கூட்டமும் இந்தக் காட்டின் நிம்மதியைக் கெடுத்துப் போட்டீங்க. உங்களை இப்படியே விட்டால் காடு அழிந்து விடும். முதலில் உனக்குப் பாடம் படிப்பிக்க வேணும்.” கூறியது. நரித்தலைவனின் வாலைப் பிடித்து இழுத்தது. ஒரே சுற்றாகச் சுற்றி வீசியது. நரித்தலைவன் வல்லவன் தூரத்தே போய் விழுந்தது. பின்னால் யானைக்கூட்டம் வந்தது. கொக்குப் பறந்து வந்தது. யானையின் மேலிருந்து நரிகளைக்

காட்டியது. சில நரிகள் பற்றைகளுள் பதுங்கின. அவற்றைக் காட்டுக் கோழி கண்டு கொண்டது. “எங்களை ஏமாற்றி வாழ்ந்த காலம் மலையேறி விட்டது. இனியும் ஏமாற்ற முடியாது. உங்களை விட்டால் மற்ற மிருகங்களுக்கு ஆபத்து. விடமாட்டோம். துரத்துங்கள்”, சத்தமிட்டது. பதுங்கியிருந்த நரிகள் ஓடத்தொடங்கின. எல்லா மிருகங்களும் பறவைகளும் நரிக்கூட்டத்தை ஓட ஓட விரட்டின.

இப்போது அந்தக் காட்டில் நரிக்கூட்டம் இல்லை. காட்டு மிருகங்களும் பறவைகளும் நிம்மதியாக வாழ்ந்தன.

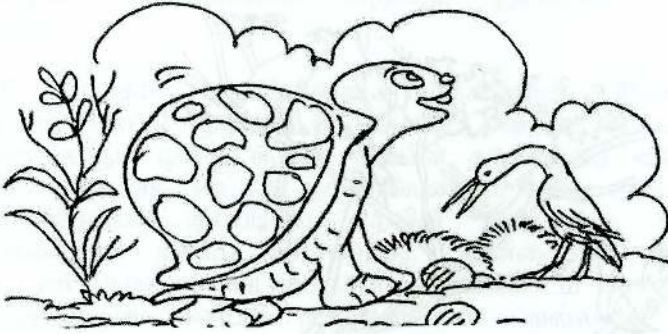

5. இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுதான் தவமாகும்

மழை வேண்டிய காலத்தில் பெய்யவில்லை. அதனால் வரட்சி நிலவியது. குளம் வற்றிக் கொண்டு வந்தது. சனங்களுக்குத் திண்டாட்டம். குளத்தில் தண்ணீர் இருந்தால்தான் கிணறுகளில் தண்ணீர் நிற்கும். கிணற்று நீரும் வற்றிக் கொண்டு வந்தது. சிறுவர்கள் குளத்தைப் பார்த்தார்கள். தண்ணீர் மிகக் குறைவாக இருந்தது. அவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம். அவர்கள் மீன்களைப் பிடிக்கத் தொடங்கினார்கள். அந்தக் குளத்தில் ஆமைகளும் வாழ்ந்தன. ஆமைக்குக் கவலை. தண்ணீர் வற்றினால் குளத்தில் வாழமுடியாது.

ஆமைகள் தினமும் வாளைப் பார்த்து ஏங்கும். இன்றாவது மழை வருமா? கவலையோடு காத்திருக்கும். மழை பெய்தபாடில்லை. மழை பெய்யாது போனால் என்ன செய்வது? நினைந்து வாடியிருக்கும்.

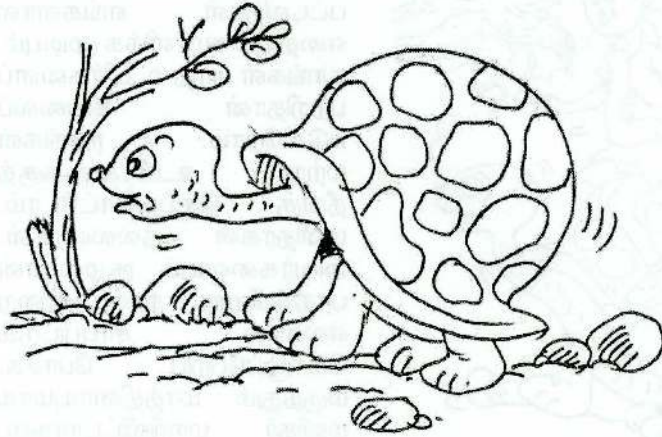
தாமரை இலைகள் வாடிக்கிடந்தன. பூக்கள் இல்லை. மிருகங்கள் தண்ணீர் குடிப்பதற்கு வந்தன. தூரத்தில் நின்று பார்த்தன. சிறுவர்கள் குளத்தில் இறங்கினார்கள். இந்தச் சிறுவர்கள் குளத்தைக் கலக்கி விட்டார்கள். தண்ணீர் எப்படிக் குடிப்பது? குளத்தின் மத்தியில் ஒரு பெரிய பாறையிருந்தது. ஆமை பாறையில் கவலையோடு இருந்தது. கொக்குக் கூட்டம் பறந்து வந்தது. வட்டம் அடித்து நடுக்குளத்தில் இறங்கியது. கொக்குகள் பாறையில் குவிந்து நின்றன.

“மழை பெய்யவில்லை. இந்தக் குளத்தில் தண்ணீர் வற்றிக் கொண்டு வருகிறது. தண்ணீர் வற்றினால் நமக்கு உணவு கிடைக்காது. மனிதர்களையும் வறுமை வாட்டும். என்ன செய்வது”? ஆமை தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டது. ஆமையைக் கொக்குகள் சூழ்ந்து கொண்டன. சில கொக்குகள் கிண்டலடித்தன. “என்ன ஆமையண்ணா..கவலையா”? கேட்டன. “இருக்காதா பின்ன? குளத்தில் தண்ணீர் இல்லை. உணவுப் பஞ்சம். காட்டு மிருகங்களுக்கும் குடிநீரும் இல்லை. சனங்கள் கஸ்டப்படப் போறங்க” கவலையோடு கூறியது.

“ஆமையண்ணா நீயேன் கவலைப் படுகிறாய்?. இந்தக் குளம் இல்லாட்டி இன்னொரு குளம். போகவேண்டியது தானே. நாங்க இந்த ஒரு குளத்தை மட்டும் நம்பி இருப்பதில்லை. பறந்து திரிந்து வசதியான குளங்களில் வாழ்வோம். இது இல்லாட்டி அது”. கொக்குகள் சேர்ந்து சிரித்தன. “எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு நியதியிருக்கிறது. நீங்க பறவையினம். உங்களுக்குச் சிறகிருக்கிறது. உங்கள் வாழ்க்கை முறை வேறு. எங்களுக்கு

உங்களைப் போல் வாழமுடியாது. இந்தக் குளத்தைச் சுற்றித்தான் வாழ்க்கை". ஆமை அமைதியாகக் கூறியது.

“ஆமையண்ணா எங்களோடு வாங்க. நாங்க உங்களக் கூட்டிப்போகிறோம். நல்ல வசதியாக வாழலாம்.” கொக்குகள் கூறின. ஆமை சிரித்தது. “ஆமையண்ணா ஏன் சிரிக்கிறிங்க”? கொக்குகள் சேர்ந்து கேட்டன. “கொக்குகள் தூக்கிச் சென்ற ஆமை கதை தெரியுமா உங்களுக்கு?. ஆமையாகிய எங்களுக்கு புத்தியில்லை என்று கதை விடுறாங்க. இப்படித்தான் இந்த மனிதர்கள் தங்களுக்கு வேண்டியமாதிரிக் கதை விடுவாங்க. நாங்க யானையைப் போல பலசாலிகள். உங்களுக்கு ஒன்று தெரியுமா?. நமக்குள்ளே ஒரு ஒற்றுமையிருக்கிறது.? கொக்குகளைப் பார்த்து ஆமை கேட்டது. “என்ன ஒற்றுமை? சொல்லுங்க”. கொக்குகள் ஆவலுடன் கேட்டன. “நீங்களும் முட்டையில் இருந்துதான் வந்தீர்கள். நானும் முட்டையில் இருந்துதான் வந்தேன். அதுதான் நமக்குள் உள்ள ஒற்றுமை.” ஆமை சொல்வதைக் கொக்குகள் கவனமாகக் கேட்டன.

“எங்கள் அம்மா மணலில் ஒரு வீடமைத்து முப்பது முட்டைகளையாவது இடுவார். நாங்களாகவே குஞ்சு பொரித்து வெளிவருவோம். எங்கள் உணவை நாங்களே தேடிக் கொள்வோம். நீங்கள் அப்படியில்லை. உங்கள் அம்மா முட்டை விட்டபின் அடைகாக்கவேண்டும். உணவு ஊட்டி விடவேண்டும். பறவை காட்டவேண்டும். ஆனால் எங்களுக்கு

இதெல்லாம் ஒன்றும் தேவையில்லை. நாங்கள் இந்தச் சூழலுக்குப் பழக்கப் பட்டவர்கள். எங்களால் எதையும் சமாளிக்க முடியும். நாங்கள் மற்ற உயிர்களைப் பற்றிதான் கவலைப் படுகிறோம். நாங்கள் மற்ற உயிர்களுக்குத் தீங்கு செய்யமாட்டோம். மனிதர்கள் நல்லவர்கள். அவர்களையும் சூழல்தான் பாதிக்கிறது. கண்டவற்றை எல்லாம் சாப்பிட்டுக் கொழுப்பேறிப் போச்சு. மருந்தும் மாத்திரையுமாக மனிதர் மாறிவிட்டார்கள். தாவர உண்ணிகளாக மாறிவருகிறார்கள். அங்கே பாருங்கள் சிறுவர்கள் எங்களை நண்பர்களாகச் சேர்த்து விளையாடுறாங்க.

இதைவிட சந்தோசம் வேறென்ன இருக்கு? ஆமை சொன்னது.

கொக்கு மேலெழுந்து பார்த்தது. ஒரு சிறுவன் பெரிய ஆமையில் ஏறிச் சவாரி செய்து கொண்டிருந்தான். கொக்குகள் எழுந்து பறந்து பார்த்தன. வானம் இருட்டியது. மின்னல் வெட்டியடித்தது. “ஆமையண்ணா நாங்க போய்வாறும். மழைவரப் போகுது”. கூறியபடி வந்த வழியே வானில் பறந்து சென்றன. இடிமுழக்கத்தோடு மழை சோவெனப் பெய்தது. ஆமையின் மனதிலே குதூகலம் பொங்கியது. எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுதான் தவமாகும்.

இந்நூலாசிரியர் -

கலாநாயகனான சேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம் அவர்கள் நாடறிந்த எழுத்தாளர். சிறுவர்களுக்குக்கூடப் பல நூல்களை எழுதி பல சாகித்ய விருதுகளைப் பெற்றவர். ஆ.சிரியர், அதிப் கல்விப்பணியாளர் எனச் சேவையாற்றியவர். கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, பத்தியெழுத்து, நாடகம் எனப் பலதுறைகளிலும் சிறப்பிட்டுழைப்பவர். முறைசாராக் கல்வியிலும், முன்பள்ளிக் கல்வியிலும் ஆர்வம் கொண்டவர். வினாயாபட்டல்லாத வினாயாபட்டு என்ற நூலைப் பலவல்லுநர்களுடன் சேர்ந்து ஆக்கியதில் எழுதி, அகலைத் தமிழில் அழகாக மொழிமாற்றம் செய்தவர். அந்நூல் முன்பள்ளிகளில் சிறந்த பாடநூலாக உள்ளது.

அற்புதமான வண்ணம் என்ற சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள் அற்புதமான பல்வேறுபட்ட கதைகளைக் கொண்டது. அந்நூலுக்கு இலங்கைச் சான்றிய விருதும் 55,000 ரூபாய் மதிக்கும் கிடைத்தது. வாக்விளிலே இலிமம் வேண்டும். என்ற நாவலையும், கண்ணனும் இராமனும் என்னும் சிறுவர் கதைகளையும் சிங்கள மொழியில் தோதன்ச நிறுவனம் மொழிமாற்றம் செய்து வெளியிட்டுள்ளது. சிராமிய வழக்காறுகளையும் தொகுத்து எழுதியுள்ளார். இந்நூலினையும் எழுதியுள்ளார். அதிசயிக்கத் தக்க விசயங்களை இந்நூலில் தந்துள்ளார். இந்நூல் நல்ல படிப்பினையை வாசகர்களுக்குத் தருகிறது. இதில் நாடறிந்த, அறியாத பல கதைகள் உண்டு. நாளைகளும் படிக்க வேண்டிய நல்லதொரு நூலாகும்.

கலாநிதி, சேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம் அவர்கள் இதுவரை ஐம்பத்திரண்டு நூல்களை எழுதியுள்ளார். பல பரிசுகளையும், விருதுகளையும் இலக்கியத்துக்காகப் பெற்றுள்ளார். அவர்களது நூல்களைத் தமிழ்க்கூறும் நல்லூலகம் வரவேற்று ஆதரவு தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இவரது இலக்கியப் பணி தொடர் நடைமல்லோரும் சேர்ந்து வாழ்த்துவோம்.

சுகுலேந்திரன்

முன்னாள் நிதித் துறைத் தலைவர்,

56, மத்திய வீதி, உவம்பலை, திருகோணமலை

The author of this book is Dr.S.Arulanantham. He is a famous writer in Tamil and has written 52 books and many of them won national awards. He has written 05 volumes of short stories, 05 novels, and 01 book on Disaster management and 01 poetry book for adults. He also written 12 poetry books, 10 novels, 12 books on short stories, and biography of Swami Vipulananda. His writings are mostly for children. He was a teacher, principal and a SLEAS officer who served as Additional provincial Director of Education in the NEP Trincomalee and retired. His famous novel Vakkinile Inimai Vendum was translated into Sinhala language as Gamthra Wickramaya by Dammike Jayasinh of Ruhunu University and published by Thothene publication. A children Short story Kannanum Ramanum too translated into sinhala and released by Thothanna organization.

He is one of the resource person who written the curriculum for Early Childhood Care and Education in English and he has translated into Tamil. The valuable resource guide is used in our country. He won national awards for 05 books and 08 Provincial awards for his literary work. Most of his works are based on unity and peaceful life among the communities.

O.Kulenthiran

கசா வெளியீட்டகம்

இல.180/43 பீலல்லபார்

கொழும்பு-11

இலங்கை

தொ.பே.011 2430721/தொ.ந. 011 2334597

TB049

Rs.

80.00

ISBN - 978-955-676-140-5

9 789556 761405